

28η Οκτωβρίου 1940

Όνειρο ελευθερίας

(Οι αφηγητές μπαίνουν από τις τέσσερις γωνίες της σκηνής και συναντιούνται στο κέντρο)

(4 παιδιά)

Αφηγητής Α΄ : 28η Οκτωβρίου 1940, ένα φθινοπωρινό πρωινό που έφερε ένα συνταρακτικό νέο...

Αφηγητής Β΄ : Η Ιταλία ζήτησε από την Ελλάδα, να παραδοθεί.

Αφηγητής Γ΄ : Κι εκείνη απάντησε ΟΧΙ!

Αφηγητής Δ΄ : Κι έγινε θρύλος αυτό το ΟΧΙ, έγινε τραγούδι...

Αφηγητής Α΄ : Η Ελλάδα είχε μάθει να ζει ελεύθερη...

Αφηγητής Β΄ : Γιατί η ελευθερία στην Ελλάδα θα ζει...

Αφηγητής Γ΄ : Γιατί εδώ γεννήθηκε...

Αφηγητής Δ΄ : Και ποτέ δε θα πεθάνει...

ΟΜΠΡΟΣ!

1. Ομπρός! Με ορθή, μεσούραννη
της λευτεριάς τη δάδα
ανοίγεις δρόμο Ελλάδα,
στον Άνθρωπο, -ομπρός.

2. Ορμάνε πρώτοι οι Έλληνες
κι όλοι οι λαοί σιμά Σου
- μεγάλο τ' όνομά σου -
βροντοφωνάν "Ομπρός!"

3. Ομπρός να γίνουμε ο τρανός
στρατός που θα νικήσει
σ' Ανατολή και Δύση,
το μαύρο φίδι· ομπρός,

4. Ομπρός κι Ελλάδα σκώθηκε
και διασκορπάει τα σκότη...
Ανάστα η Ανθρωπότη
κι ακλούθα την. Ομπρός!

Αφηγητής Α΄ : Πριν ξημερώσει η 28η Οκτωβρίου, στις 3:00 το πρωί, ο Ιταλός πρεσβευτής στην Αθήνα, πηγαίνει στο σπίτι του πρωθυπουργού Ιωάννη Μεταξά και του δίνει το Ιταλικό τελεσίγραφο.

Αφηγητής Β΄ : Το τελεσίγραφο εκείνο έλεγε πως η Ιταλία αποφάσισε την κατάληψη ορισμένων Ελληνικών περιοχών, για να προστατεύσει την ασφάλεια της. Έλεγε, επίσης, καθαρά πως αν τα Ιταλικά στρατεύματα συναντούσαν αντίσταση, αυτή θα εκάμπετο με τα όπλα.

Αφηγητής Γ΄ : Και ήταν ακριβώς αυτή την ιστορική στιγμή που ο πρωθυπουργός Ιωάννης Μεταξάς απάντησε με το αθάνατο Ελληνικό ΟΧΙ. Ξέροντας πως μεγαλύτερο αγαθό από την Ελευθερία δεν υπάρχει, διατάσσει αντίσταση μέχρι εσχάτων.

Αφηγητής Δ΄ : Όταν, ξημερώματα, το Ελληνικό ραδιόφωνο, ανακοινώνει πως η Ελλάδα δέχτηκε απρόκλητη επίθεση από την Ιταλία, οι Έλληνες ξεχύνονται στους δρόμους και ζητούν με κάθε τρόπο να πάνε στο μέτωπο.

ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ(αρχείο ΕΡΤ)

Μονόπρακτο:Πλατεία

(4 αγόρια, 4 κορίτσια)

[Εφημεριδοπώλες](#) :Εφημερίδες! Εφημερίδες!

[Εφημεριδοπώλης Α΄](#) : Κήρυξη πολέμου! Εφημερίδες!

[Εφημεριδοπώλης Β΄](#) : Γενική επιστράτευση! Εφημερίδες!

[Κυρ Μανόλης](#): Και τι δε θα `δυνα να ` μouna είκοσι ετών!

[Κυρ Βασίλης](#): Πρόσεχε, μη φύγει κána κόκαλο!

[Κυρ Βαγγέλης](#): Κοιτάτε, φεύγουν τα φανταράκια μας!

[Γυναικές](#): Στο καλό παιδιά! Η Παναγιά μαζί σας!

[Γεροντάκια](#): Στο καλό παιδιά! Στο καλό και με τη νίκη!

Τραγούδι: Κορόιδο Μουσολίνι

ΠΑΙΔΙ 1: Ο Μουσολίνι, με 100.000 στρατιώτες που είχε συγκεντρωμένους στην Αλβανία, πίστευε πως θα καταλάμβανε πολύ εύκολα την Ελλάδα.

Δεν υπολόγισε όμως τη δύναμη της Ελληνικής ψυχής. Δεν υπολόγισε τη δύναμη των Ελλήνων, όταν είναι ενωμένοι.

ΠΑΙΔΙ 2: Γιατί εκεί, στα βουνά της Πίνδου, κάθε στρατιώτης είχε κοντά του πολλούς άλλους Έλληνες που πολεμούσαν μαζί του χωρίς όπλα, αλλά πολεμούσαν. Παιδιά, γυναίκες και γέροι, ένοιωσαν πως ήταν κι αυτοί στρατιώτες. Κι είναι πολύ δύσκολο να νικηθεί ένας στρατός κι ένας λαός που είναι έτοιμος να θυσιαστεί, για να ζήσουν ελεύθερα τα παιδιά και τα εγγόνια του.

Μονόπρακτο: Το σπίτι της κυρα-Λένης

«Γεια και χαρά σου μάνα. Εδώ όλα καλά! Κάθε μέρα και νίκη! Κρύο, μάνα, παγωνιά! Όλα άσπρα! Πετάξαμε και τα ρούχα για ν' ανεβούμε, μας βαραίνανε! Σώθηκαν και οι σφαίρες... Κουράγιο μάνα, θα γυρίσω νικητής. Να προσέχεις και να προσεύχεσαι στην Παναγιά μας για όλους! Σε φιλώ ο γιος σου» (κάνει ότι διαβάζει το γράμμα)

ΚΥΡΑ-ΛΕΝΗ: Άλλη μια βελονιά κι έτοιμοι!

ΦΡΟΣΥΝΗ: Μάνα, θ' ανεβούμε στο βουνό;

ΚΥΡΑ-ΛΕΝΗ :Ναι, πριν χαράξει.

(6 κορίτσια)

ΚΥΡΑ-ANNA: Πακετάρατε τα όπλα;

ΚΥΡΑ-ΜΑΡΙΑ: Ναι! Κάτω από τις κάλτσες.

ΜΑΝΟΥΣΩ: Ψωμί πήρατε;

ΚΥΡΑ-ΒΑΓΓΕΛΙΩ: Και ψωμί και νερό, απ' όλα!

ΚΥΡΑ-ΛΕΝΗ: Άντε γυναίκες να προλάβουμε.

Τραγούδι: Γυναίκες Ηπειρώτισσες

Αφηγητής Α΄: Μα δεν ήταν μόνο οι νέες γυναίκες που βοηθούσαν στα μετώπισθεν. Ήταν και κάτι λεβέντισσες γιαγιάδες.

Μονόπρακτο (1 αγόρι, 1 κορίτσι)

Γιατρός: Τι θέλεις εσύ εδώ;

Γριούλα: Ήρθα για για το αίμα. Γι αυτό που γράφετε στις εφημερίδες.

Γιατρός: (χαμογελώντας) Κοίτα, έχουμε αρκετούς νέους.....

Γριούλα: Πρέπει να σου πω, γιατρέ, να μη φοβάσαι που με βλέπεις έτσι τσακισμένη από τα χρόνια και τα βάσανα. Είμαι γερή, ποτέ δεν αρρώστησα.

Γιατρός: Πως σου ήρθε και τ' αποφάσισες;

Γριούλα: Πως μου ήρθε; (χαμογελά) Εγώ, γιατρέ μου, είχα τρία αγόρια. Τα πήρε και τα τρία ο πόλεμος. Σκοτώθηκαν εκεί στην Αλβανία. Ήταν γραφτό. Για την Ελλάδα πήγαν. Όμως το τελευταίο μου, ο Γιάννης μου, όπως μου είπαν, πέθανε από το πολύ αίμα που έχασε. Τώρα έμαθα πως γυρεύετε αίμα, για να γλιτώσουν τα παιδιά μας. Είπα κι' εγώ, γιατρέ μου, ας πάω να προσφέρω αίμα, μπορεί να γλιτώσω το παιδί κανενός αλλουνού. Έτσι σηκώθηκα κι ήρθα. Είμαι γερή, γιατρέ μου, μη φοβάσαι.....

Γιατρός: Πάμε μέσα, γιαγιά. Με τέτοιες λεβεντομάνες, δε σκλαβώνεται η Ελλάδα!

Θεατρικό «Όνειρο ελευθερίας»

Πρόσωπα

Αφηγητής

Γιαγιά

2 εγγόνια

Ελλάδα , 4 παιδιά (Ιταλοί)

5 Ελληνόπουλα

4 αδελφές

18 παιδιά

Αφηγητής Β: Η γιαγιά της ιστορίας μας στα χρόνια του πολέμου ήταν νεαρή κοπέλα. Αξιώθηκε να ζήσει, να γεράσει και να δει εγγόνια. Δεν ξέχασε όμως ποτέ εκείνες τις στιγμές. Τριγυρισμένη από τα εγγονάκια της αφηγείται και μαζί της αφηγείται κι πατρίδα τα πάθη και τα βάσανά της.

ΚΥΡΙΟ ΜΕΡΟΣ

(Μπαίνει από την αριστερή πλευρά της σκηνής μια γιαγιά με τα δύο εγγονάκια της. Τα παιδιά την τραβούν από τη φούστα και την παρακαλούν...)

ΠΑΙΔΙ Α : Έλα γιαγιούλα πες μας...

ΠΑΙΔΙ Β : Πες μας γιαγιούλα , πες μας...

ΠΑΙΔΙ Α: Μόνο μία, πες μας μία...

ΠΑΙΔΙ Β : Μία ιστορία, μόνο μία...

ΠΑΙΔΙ Α: Για τον πόλεμο, γιαγιά...

ΠΑΙΔΙ Β: Το όνειρο, πες μας για το όνειρο...

ΓΙΑΓΙΑ: Αααχ το όνειρο!(νοσταλγικά)

Μια βδομάδα πριν ξεσπάσει ο πόλεμος ,παιδιά μου, είδα ένα πολύ περίεργο όνειρο... Είδα μια πανέμορφη γυναίκα με μακριά ξανθά μαλλιά κι ολόλευκο φουστάνι. Έμοιαζε να πετάει... Σε κάθε της βήμα τα΄ αγέρι κουνούσε το φουστάνι και τα μαλλιά της μοιάζανε με κύματα... Του ήλιου το φως στεφάνωνε τα μαλλιά της και λάμπανε σαν τ΄ αστέρια τα΄ ουρανού...

(κατά τη διάρκεια της αφήγησης μπαίνει [η Ελλάδα](#) από το κέντρο – πίσω και κινείται κάθετα με το κοινό. Ενώσω μπαίνει η Ελλάδα ένα παιδί απαγγέλει το τετράστιχο)

ΕΛΛΑΔΑ

Από τα βάθη των αιώνων ξεκινάει
Με φύλλα δάφνης και με φως στεφανωμένη,
Η Ελλάδα μέσα στους εφτά ουραμούς περνάει
Και πλημμυρίζει φως την οικουμένη.

ΓΙΑΓΙΑ: Ξάφνου σηκώθηκε ανεμοθύελλα, ο αέρας λυσομανούσε κι ακούστηκαν κάτι τρομαχτικά ουρλιαχτά.

(Η γιαγιά διακόπτει την αφήγησή της και κάνει πως κρυώνει από το φόβο. Ύστερα συνεχίζει...)

ΓΙΑΓΙΑ: Τότε εμφανίστηκαν εκείνοι... Στην αρχή μοιάζαν με σκιές της νύχτας, με ξερά κλαδιά δέντρων, με αερικά... Θεριά της συμφοράς... Μετά τους είδα καθαρά τους φραπτέλους, ήταν οι Ιταλοί... Πλησίαζαν απειλητικά και σαν τους κανίβαλους κύκλωσαν την Ελλάδα μας...

(κατά τη διάρκεια της αφήγησης μπαίνουν από διαφορετικά σημεία της σκηνής τα παιδιά που κάνουν τους Ιταλούς και μιμούνται τα δέντρα, τα αερικά. Ύστερα σαν τους κανίβαλους αρχίζουν σιγά-σιγά να περικυκλώνουν την Ελλάδα ώσπου δημιουργούν έναν πυρήνα με την Ελλάδα στο κέντρο.)

ΠΑΙΔΙΑ : Και τι έκανε τότε η Ελλάδα μας γιαγιά;

ΓΙΑΓΙΑ : Εκείνη... στάθηκε ακίνητη... μόνο τα μαλλιά και το φόρεμά της χόρευαν στο σφύριγμα του ανέμου... Σήκωσε τότε τα χέρια της προς τον ουρανό κι ήταν σαν τον Ιησού στο σταυρό του μαρτυρίου... Κι ύστερα ακούστηκε ένας ψίθυρος, που έγινε αχός και βροντή, το «ΟΧΙ». Μοιάζαν με τη μακεδονική φάλαγγα έτσι όπως ήταν παραταγμένα σε μία οριζόντια γραμμή.

(κατά τη διάρκεια της αφήγησης μπαίνουν τα Ελληνόπουλα και παρατάσσονται σε μια οριζόντια γραμμή στο πίσω μέρος της σκηνής. Στη συνέχεια ψιθυρίζουν όλα μαζί, αλλά σε διαφορετικού χρόνους το καθένα, «όχι» κάνοντας κάθε φορά κι ένα βήμα. Στο τέλος συγχρονίζονται και φωνάζουν όλα μαζί το τελευταίο «όχι».)

ΓΙΑΓΙΑ: Πλησίαζαν χωρίς όπλα με το στήθος καμαρωτό και τα χέρια σφιγμένα ασάλινες γροθιές...

(στο σημείο αυτό η γιαγιά προτάσσει το στήθος της μπροστά σφίγγοντας πάνω του τις γροθιές της. Παράλληλα τα Ελληνόπουλα φωνάζουν το τελευταίο ΟΧΙ.)

ΟΧΙ

ΟΧΙ, δεν θα περάσετε μες τη γλυκιά πατρίδα!

ΟΧΙ, δεν θα πατήσετε τα χώματά μας τα ιερά!

ΟΧΙ, βροντοφωνάζουμε ΟΧΙ και πάλι ΟΧΙ.

Καλύτερα να βάνουμε μ' αίμα όλα τα βράχια
παρά να μας σκλαβώσετε! ΟΧΙ και πάλι ΟΧΙ !!!

ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ

Μια σπιθαμή από το χώμα αυτό

Τα άγιο κι ιερό δε δίνω,

Τη λευτεριά μου δεν πουλώ

Και σκλάβος δε θα γίνω .

-

Στα χέρια μου τ' αδείλιαστα

Το πιο παλιό ντουφέκι

Γίνεται για τη λευτεριά

Βροντή κι αστροπελέκι.

-

«Όχι !!!» φωνάζω στον εχθρό
κι ορθώνομαι λιοντάρι.
Τη λευτεριά μου όποιος μπορεί
ας έρθει να την πάρει.

ΓΙΑΓΙΑ: Έμειναν όλοι για μια στιγμή ακίνητοι. Και τότε τα Ελληνόπουλα έμπλεξαν τη φωνή τους μ' αυτή του ανέμου κι άνεμος τους έδωσε το σύνθημα ...ΑΕΕΕΡΑ φώναξαν και με μιας οι μακαρονάδες διαλύθηκαν, τους πήρε ο αέρας...

(στο σημείο αυτό ο πυρήνας που είχε αναφερθεί, ανοίγει και τα παιδιά που κάνουν τους Ιταλούς πέφτουν δεξιά κι αριστερά)

ΓΙΑΓΙΑ: Ήταν σαν ν' άνοιγε μία μεγάλη αχιβάδα κι από μέσα της ξεπρόβαλλε η κόρη του ήλιου... πανέμορφη, η Ελλάδα!

(στο σημείο αυτό τα Ελληνόπουλα με τους Ιταλούς βγαίνουν από τη σκηνή. Η γιαγιά μένει για λίγο ακίνητη κοιτώντας το κενό. Μοιάζει να κοιμάται με τα μάτια ανοιχτά. Τα παιδιά τη σκουντάνε.)

Τραγούδι : Τ' Αργυρόκαστρο

ΕΙΚΟΝΑ 2η

ΠΑΙΔΙ Α: Ε, γιαγιά ξύπνα...!

ΠΑΙΔΙ Β : Ξύπνα γιαγιά...!

ΓΙΑΓΙΑ: Δεν κοιμάμαι ... θυμάμαι...!

ΠΑΙΔΙ Α: Τι έγινε μετά;

ΠΑΙΔΙ Β : Πες μας γιαγιά, όταν ξύπνησες...

ΓΙΑΓΙΑ: Ε, ξύπνησα κι είπα όνειρο ήταν! Πήγα στο εικονοστάσι, άναψα το καντήλι και προσευχήθηκα γονατιστή στην Παναγία. Φώναξα και τις αδελφάδες μου ν' ανάψουμε ένα κερί στη Δέσποινα...

(μπαίνουν στο πίσω μέρος της σκηνής τέσσερα κορίτσια που κρατούν από ένα κεράκι, το ακουμπούν στο πάτωμα και γονατίζουν)

(4 κορίτσια)

ΓΙΑΓΙΑ: Βοήθησέ μας Δέσποινα
(οι αδελφές επαναλαμβάνουν κάθε φορά τα λόγια της γιαγιάς)
Εσύ γλυκιά μητέρα.
Και σκέπασέ μας Δέσποινα.
Και διώξε τη φοβέρα.

(την ώρα που τα λένε αυτά τα κορίτσια ενώνουν τις παλάμες των χεριών τους, κοιτούν στον ουρανό και κάνουν το σταυρό τους)

ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΠΡΟΣΤΑΤΙΔΑ ΤΩΝ ΜΑΧΗΤΩΝ ΤΟΥ 1940

Όταν τα παλικάρια μας εκεί ψηλά στα χιόνια
μάχονταν για τη λευτεριά, τα ένδοξα εκείνα χρόνια,
αόρατο το χέρι Σου, Μητέρα του Θεού μας,
δυνάμωνε, κι εμπύχωνε τη σκέψη του λαού μας!

το όραμα, Παρθένα μου, της άγιας μορφής Σου
κι η χάρη Παναγία μου, της μητρικής στοργής Σου,
συνόδευε, προστάτευε, κάθε πολεμιστή μας,
που έγινε ο κεραυνός του άθλιου υβριστή μας!

Στις εκκλησιές ολόθερμα άναβε το κεράκι,
με δέος και με σεβασμό το κάθε γεροντάκι,
που είχε το γιο, τον εγγονό, πάνω στο μετερίτσι,
εκεί που η πατρίδα μας πάντοτε τον ορίζει.

Αγνή! Ηλιοστάλακτη! Πάναγνη! Ευλογημένη!
Σε Σε θερμή την προσευχή λέμε συγκινημένοι!
Ευγνώμονα τα χείλη μας εμπρός σου μουρμουρίζουν,
ενώ οι καρδιές τα άνθη τους, Μαρία, Σου χαρίζουν

(σβήνουν το κεράκι, το παίρνουν και βγαίνουν από τη σκηνή) ★

Τραγούδι: Παιδιά της Ελλάδος

ΓΙΑΓΙΑ: Μια βδομάδα μετά, παιδιά μου, ξέσπασε ο πόλεμος!
Ζήσαμε ένα ζωντανό εφιάλτη..! Μα τ' όνειρο βγήκε αληθινό.
Μπορεί τους Ιταλούς να ενίσχυσαν οι Γερμανοί κι οι Βούλγαροι.
Μπορεί να πεινάσαμε, αλλά δε σκύψαμε το κεφάλι και στο τέλος
νικήσαμε! Κερδίσαμε τη λευτεριά μας! Το φουστάνι της Ελλάδας
ανέμιζε ελεύθερα σαν τη σημαία μας που υψώθηκε και πάλι στην
Ακρόπολη.

(τα παιδιά χτυπούν τα χεράκια τους ικανοποιημένα. Η γιαγιά σκουπίζει μ' ένα μαντήλι τα μάτια της.)

Τραγούδι: Μέσα μας βαθιά για σένα

Αφηγητής Α' : Η Ελλάδα ελευθερώθηκε μα η ελευθερία της και πάλι αγοράστηκε με πολύ αίμα. Αίμα των στρατιωτών πάνω στο μέτωπο γράφοντας ιστορίες δόξας, αλλά και αίμα των απλών πολιτών αγωνιστών στα δύσκολα χρόνια της κατοχής. Γι' αυτό πιστεύουμε αξίζει να σταθούμε και στα πικρά χρόνια της κατοχής και της πείνας και να θαυμάσουμε τη δύναμη της ψυχής αυτού του λαού και να παραδειγματιστούμε. Οι πιτσιρικοί, το ξυπόλυτο τάγμα, δίνουν τη δική τους μάχη χωρίς όπλα. Καθημερινές στιγμές αντίστασης στη βία και την αλαζονεία του ολοκληρωτισμού.

“ΟΙ ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΙ “ ΣΚΕΤΣ 2

Πρόσωπα: 5 αγόρια

ΒΑΖΕΙ Ο ΝΤΟΥΤΣΕ ΤΗ ΣΤΟΛΗ ΤΟΥ

1.Βάζει ο Ντούτσε τη στολή του και την σκούφια την ψηλή του,
μ' όλα τα φτερά.

Και μια νύχτα με φεγγάρι την Ελλάδα πάει να πάρει,
βρε τον φουκαρά.

Ωχ! Τον τσολιά μας το λεβέντη βρίσκει στα βουνά,
και ταράζει τον αφέντη τον μακαρονά.

Αχ Τσιάνο, θα τρελαθώ, Τσιάνο,
με τους τσολιάδες ποιος μου είπε να τα βάνω.

Πιτσιρικός 1:

Άστε τα τραγούδια ρε παιδιά και ελάτε εδώ. Οι Γερμαναράδες σε λίγο θα περάσουν και θα είναι φορτωμένοι τρόφιμα.

Πιτσιρικός 2:

Κάτι πρέπει να σκεφτούμε να τους πάρουμε λίγα απ' αυτά που μας κλέβουν κάθε μέρα.

Πιτσιρίκος 3:

Ναι ναι, μη φοβάστε τους Γερμαναράδες, εμείς είμαστε μικροί αλλά πονηροί. Και στο κάτω κάτω, ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Μας τα κλέβουνε αυτοί, τα παίρνουμε πίσω εμείς.

Πιτσιρίκος 4:

Εμπρός λοιπόν Ελληνάκια, το παλιό κόλπο πάντα πετυχαίνει.

Το κόλπο με το τσιγάρο.

(Μπαίνει στη σκηνή ένας Γερμανός στρατιώτης βηματίζοντας στρατιωτικά)

Γερμανός στρατ.:

Χάι Χίτλερ! Χάι Χίτλερ! Γκερμανία κατακτήσει όλο τον κόσμο, γίνουν όλοι σκλάβοι δικοί μας. Εγώ εντώ κέρβερος! Φυλάω ψωμί, φάνε Γερμανοί στρατιώτες. Αλίμονο σε Έλληνας που θέλει κλέψει ψωμί. Χάι Χίτλερ! Χάι Χίτλερ!

(Εμφανίζεται ένας Έλληνας πιτσιρίκος. Μπαίνει στη σκηνή περπατώντας μάγικα κρατώντας ένα τσιγάρο και πλησιάζει το Γερμανό στρατιώτη)

Γερμανός στρατ.:

Ε, ψιτ, τι κάνει εδώ Έλληνας πιτσιρίκος; Τι θέλει τέτοια ώρα έξω; Νύχτα, κρύο ... ξεπαγιάσεις.

Πιτσιρίκος 1:

Καμαράτ, θέλω ανάψει τσιγαρέτ από φακό σου. Τσιγαρέτ θέλω ανάψει.

Γερμανός στρατ.:

Τσιγαρέτ ανάψεις από φακό μου; Χαχαχά!

Πιτσιρίκος 2:

Για, βρε Γερμαναρά, ανάψω τσιγαρέτ από φακό σου. Εμείς στην Ελλάδα ξέρουμε πολλά κόλπα και το τσιγαρέτ ανάβουμε από ηλεκτρικό φακό.

Γερμανός στρατ.:

Χαχαχα! Τι κουτός Έλληνας πιτσιρίκος! Ανάψει τσιγαρέτ από φακό μου! Χαχαχα!

Πιτσιρίκος 3: Εγώ καταφέρει ανάψει τσιγαρέτ και μη χασκογελάς, βρε Γερμαναρά.

Γερμανός στρατ.: Ανάψει;

Πιτσιρικός 4: Ανάψει, καμαράτ.

Γερμανός στρατ.: Νιξ ανάψει.

Πιτσιρικός 1:

Για, για ... εγώ ανάψει. Βάζουμε στοίχημα;

Γερμανός στρατ.:

Στοίχημα; Τι στοίχημα;

Πιτσιρικός 2:

Το λοιπόν άκου να δεις μάγκα. Αν εγώ νιξ ανάψει τσιγαρέτ από φακό σου, εσύ εμένα «κλαπ!» καρπαζιά. Αν εγώ ανάψει από φακό σου, εγώ εσένα «κλαπ!» καρπαζιά.

Γερμανός στρατ.:

Ντεν καταλαβαίνει.

Πιτσιρικός 3:

Ντεν καταλαβαίνει; Είσαι μάπας!

Γερμανός στρατ.: Έλα, άντε, ανάψει τσιγαρέτ από αναπτήρα μου.

(Πλησιάζει ο πιτσιρικός και σβήνει δύο φορές τον αναπτήρα του Γερμανού)

Γερμανός στρατ.:

Χαχαχα! Χοχοχο! Παιχνιδιάρης που είναι πιτσιρικοί στο Ελλάντα. Χοχοχο! Εντάξει; Άναψες τσιγαρέτ;

Πιτσιρικός 4:

Εντάξει, βρε χιτλερία. Άντε γεια σου τώρα γερμανικό κουτορνίθι!

Γερμανός στρατ.:

Αουφίντερζεν. Χαχαχα! ... Βλάκας Έλληνας πιτσιρικός...

(Γυρίζει ο Γερμανός και βλέπει ότι του έχουν κλέψει τα ψωμιά που φύλαγε και αρχίζει να ουρλιάζει από το θυμό του)

Αχ, παλιοέλληνας, ντιάβολο πίκουλο ... Άχτεν μούχτεν ... Τι φάνε τώρα Γερμανοί στρατιώτες; ... Αχ, πιάσει σκοτώσει ... Αχ, ντιάβολο πιτσιρικό πιάσει σκοτώσει.

Σκηνικές παρατηρήσεις

Ο Γερμανός στρατιώτης κρατά ένα ηλεκτρικό φακό. Πίσω του, μόλις βγει στη σκηνή, βάζουμε ένα μεγάλο καλάθι γεμάτο ψωμιά. Την ώρα που συζητούν ο πιτσιρίκος και ο Γερμανός δύο άλλοι πιτσιρίκοι κλέβουν το ψωμί και το καλάθι).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αφηγητής Γ΄: Αγαπητοί συμμαθητές, συμμαθήτριες, Εμείς οι μαθητές, οφείλουμε να μελετούμε πάντα την ιστορία της πατρίδας μας, για να μαθαίνουμε τα μεγαλουργήματα του Ελληνισμού, κάθε φορά που οι Έλληνες είναι ενωμένοι και στην ειρήνη και στον πόλεμο. Ας προσπαθήσουμε να γίνουμε άξιοι των μαχητών του '40. Να κάνουμε το παρελθόν της φυλής μας, παρόν και μέλλον και να στήσουμε μέσα στην καρδιά μας την Ελλάδα.

Αφηγητής Δ΄:

«Κι αν είν' η Ελλάδα τόση δα,
στο χάρτη μια κουκκίδα,
είναι η ωραιότερη
στον κόσμο αυτό πατρίδα.

Πάνω σ' αυτήν το δάχτυλο
όλοι οι λαοί ακουμπούνε
και τους παλμούς της λευτεριάς
ακούνε να χτυπούνε.»

ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Εμφανίσεις της Παναγίας στο μέτωπο το 1940

ΛΟΝΔΙΝΟ, 23 Νοεμβρίου.

Ο ραδιοφωνικός σταθμός του Λονδίνου μετέδωσε κατά τη σημερινή πρωινή εκπομπή του το ακόλουθο συγκινητικό περιστατικό που συνέβη πάνω στα ελληνοαλβανικά σύνορα.

Μια μικρή ομάδα Ελλήνων στρατιωτών, η οποία φρουρούσε κάποιο σημείο στα σύνορα, είδε να εμφανίζεται μπροστά της μέσα στο σκοτάδι μια γυναίκα που φορούσε πέπλο. Ο επικεφαλής της μικρής φρουράς φώναξε αμέσως: «Τις ει;» Τότε η άγνωστη γυναίκα σήκωσε το πέπλο της και οι Έλληνες στρατιώτες αντίκρισαν κατάπληκτοι το πρόσωπο της Παναγίας, η οποία τους είπε: «Εγώ είμαι. Δε θα λησμονήσω ποτέ την προσβολή που μου έκαναν στην Τήνο.»

Ύστερα εξαφανίστηκε η Παναγία από τα μάτια των στρατιωτών, οι οποίοι είχαν πέσει στα γόνατα έντρομοι.

Αλλά το καταπληκτικότερο από όλα είναι το ότι την Παναγία δεν την έβλεπαν μόνο οι Έλληνες στρατιώτες, αλλά κι οι Ιταλοί οι οποίοι ομολογούν τη σκέπη της Παναγίας στους στρατιώτες μας. Το παρακάτω περιστατικό είναι απόσπασμα από τη ανάκριση ιταλών αιχμαλώτων.

- Γιατί δε στέκεστε να πολεμήσετε, αλλά παραδίδεσθε αμέσως; ρώτησε ο αξιωματικός τους ιταλούς αλπινιστές.
- Επειδή ξέρουμε ότι δεν μπορούμε να τα βγάλουμε πέρα.
- Πώς το συμπεραίνετε αυτό;
- Μα εσείς έχετε και τις γυναίκες που πολεμούν κοντά σας...
- Αυτό, παρατήρησε ο αξιωματικός, έγινε μια φορά στα χωριά της Πίνδου.
- Ποια Πίνδο, φώναξε ο αλπινιστής. Εμείς είδαμε και προχθές ακόμα, επικεφαλής ενός λόχου σας, μια γυναίκα που τραβούσε μπροστά και σας έδειχνε το μονοπάτι, όπου μας κυκλώσατε.
- Τι γυναίκα ήταν αυτή;
- Μια μαυροφόρα, ψηλή, μελαχρινή, με καλύπτρα γύρω από το κεφάλι, που γύριζε πότε-πότε και χαμογέλαγε στους φαντάρους σας...
- Την είδες εσύ αυτή τη γυναίκα;
- Την είδα κι εγώ και άλλοι «αλπίνι» όπως κατεβαίναμε με τα σκι μέσα στα χιόνια... και την είδαν και από άλλα τμήματα... κάθε λόχος σας έχει και από μια τέτοια Οδηγήτρια...